

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

17 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare prin care se solicită, casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu și de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului

Pleşca Grigore Ion, născut la 01 august 1977, originar și domiciliat s. Fîrlădeni, r-nul Căușeni.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.07.2011 - 15.05.2012;

Instanța de apel: 25.06.2012 - 13.03.2013;

Instanța de recurs: 12.11.2013 - 01.04.2014;

Instanța de apel: 10.09.2014 - 09.04.2015;

Instanța de recurs: 10.06.15 - 17.11.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 15 mai 2012, Grigore Pleșca a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, în fapt, prima instanță a constatat că, în perioada lunilor iulie-octombrie 2010, Grigore Pleșca, activând în calitate de șef adjunct al secției urmărire penală al IP Căușeni și avându-l în subordine pe ofițerul de urmărire penală al IP Căușeni, Andrei Guțu, care gestiona cauza penală nr. 2010180451, pornită în privința lui Victor Sorocean, pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, susținând că are influență și poate să determine în acest sens un judecător al Judecătoriei Căușeni, a extorcat de la Victor Sorocean, mijloace bănești în sumă de 1000 dolari SUA, echivalentul a 12407 lei, la momentul săvârșirii infracțiunii, pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza penală respectivă și anume aplicarea unei amenzi sau muncă neremunerată în folosul comunității de către instanță.

3. Procurorul, a atacat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grigore Pleșca să fie condamnat în baza art. art. 10, 326 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de

dreptul de a activa în organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova pe un termen de 5 ani.

În motivarea cererii de apel, procurorul a invocat că prima instanță a pus la baza sentinței de achitare declarațiile martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu, care sunt persoane interesate, ultimul fiind nașul de cununie al inculpatului, și care au declarat că Victor Sorocean a menționat că în cazul în care Grigore Pleșca nu-l va ajuta, acesta se v-a strangula.

Totodată, procurorul a menționat, că aprecierea dată de prima instanță a fost una părtinitoare, deoarece acuzarea s-a bazat pe probe legal administrate, inclusiv procesul-verbal de interceptare a comunicărilor din 11 octombrie 2010 și 12 octombrie 2010, autorizate prin încheierea judecătorului de instrucție; procesul-verbal de examinare a discului CD-R cu stenograma convorbirilor anexată, potrivit căreia se confirmă faptul extorcării mijloacelor bănești de către Grigore Pleșca de la Victor Sorocean; ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a CD-urilor model Memorex, însă prima instanță neîntemeiat a decis să nu se expună asupra corpurilor delict, din motiv că acestea se păstrează la Procuratura Anticorupție.

A mai susținut procurorul în cererea de apel, că probele administrate au fost obținute legal, iar vinovăția inculpatului a fost probată, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului fiind corectă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 martie 2013, a fost respins ca nefondat apelul procurorului, fiind menținută sentința.

La adoptarea soluției nominalizate, instanța de apel a statuat că, prima instanță corect, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, ajungând corect la concluzia privind achitarea lui Grigore Pleșca de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Totodată, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a dat o apreciere critică declarațiilor martorului Victor Sorocean, referitor la extorcarea sumei de bani, care nu pot fi puse la baza învinuirii, deoarece nu corespund realității și sunt combătute de faptul că, inculpatul Grigore Pleșca nu a primit și nu avea intenția de a primi bani de la Victor Sorocean, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu.

În acest sens, instanța de apel a evidențiat că prima instanță corect a reținut, că inculpatul Grigore Pleșca atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată, a susținut că, deținând informația precum că Victor Sorocean este în stare să se sinucidă, a fost nevoit să-l liniștească pe acesta, însă atunci când Victor Sorocean i-a propus bani, Grigore Pleșca a refuzat, propunându-i să se adreseze la avocat.

A remarcat instanța de apel, că pe parcursul procesului penal nu au fost stabilite cu certitudine în acțiunile inculpatului elementele constitutive (latura obiectivă și latura subiectivă) ale infracțiunii imputate, iar interceptarea convorbirilor telefonice (f. d. 33-36, vol. I) nu confirmă, că prin acțiunile sale inculpatul a săvârșit fapte de extorcare.

La fel, a conchis instanța de apel, că înregistrarea convorbirii între Victor Sorocean și Grigore Pleșca, corect a fost apreciată de către prima instanță, ca probă inadmisibilă, reținând, că înregistrarea convorbirii efectuată de către Victor Sorocean, cu ajutorul tehnicii care a fost plasată de către reprezentanții CNA constituie o imixtiune în viața privată a inculpatului.

A mai reținut instanța de apel că sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar orice dubiu conform art. art. 8 alin. (3), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

În concluzie, instanța de apel a specificat, că criticile aduse de către procuror în susținerea cererii de apel, au un caracter declarativ, fiind lipsite de suport probatoriu.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului, procurorul a invocat, că instanța de apel dispunând achitarea lui Grigore Pleșca de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, nu s-a expus argumentat asupra motivelor invocate în apel; eronat a apreciat probele administrate de către organul de urmărire penală; instanța de apel nu a dat un răspuns convingător și argumentat în raport cu probatoriul administrat în cauză, prin prisma prevederilor art. art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală.

Referitor la aprecierea eronată și respingerea probelor acușării, procurorul a relevat că poziția instanțelor de judecată, referitor la versiunea inculpatului Grigore Pleșca nu este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, este neobiectivă și părtinitoare, deoarece în cadrul urmăririi penale precum și în instanța de judecată, acuzatorul de stat nu s-a bazat doar pe declarațiile martorului Victor Sorocean dar și pe probele legal administrate și anume: declarațiile parțiale ale martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu; stenograma comunicării înregistrate din 05 august 2010 (f. d. 5, vol. I) și din 18 august 2010 (f. d. 6, vol. I) inclusiv audierea CD-ului; procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 11 octombrie 2010 (f. d. 31, vol. I); procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11 octombrie 2012 (f. d. 32, vol. I); anexa la procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09 octombrie 2010 cu stenograma comunicărilor (f. d. 33, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului Roman Statnii (f. d. 37, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 privind aprecierea importanței informației culese (f. d. 38, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD-R „Extreme” fără număr, CD-R nr. 343; procesul-verbal de confruntare din 06 decembrie 2010, între Victor Sorocean și Grigore Pleșca (f. d. 91-92, vol. I).

La fel, procurorul a menționat că, instanța de apel a comis o eroare de fapt în sensul, că a concluzionat greșit despre imixtiunea nepermisă, ilegală a lui Victor Sorocean și a colaboratorilor CNA în viața personală a lui Grigore Pleșca în toate cele 4 cazuri de interceptare a convorbirilor, anexate ulterior în calitate de probe la cauza penală, or, interceptările convorbirilor din 11 și 12 octombrie 2010 au fost efectuate cu autorizarea nemijlocită a instanței de judecată.

Totodată, a indicat procurorul, că necătfînd la faptul că transmiterea de facto a mijloacelor bănești nu a avut loc, săvârșirea traficului de influență în modalitatea

acceptării nu este altceva decât un act pregătit al primirii efective de bani, bunuri, avantaje, pe care însă legiuitorul l-a plasat deopotrivă cu primirea efectivă a unor asemenea valori. Pretinderea banilor, sau a altor bunuri sau avantaje săvârșite intenționat de către o persoană care are influență sau care susține că are influență (în cazul dat, inculpatul Grigore Pleșca) asupra unui funcționar (în cazul dat judecător), în scopul de a-l face să îndeplinească ori să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, constituie în esență un început de executare, deci o tentativă pe care legiuitorul, la fel, o pune pe același plan cu primirea efectivă de bani sau alte foloase.

În sensul prevederilor art. 326 Cod penal, infracțiunea de trafic de influență se consumă din momentul săvârșirii uneia dintre acțiunile alternative prevăzute în norma de incriminare, în cazul de față din momentul cererii mijloacelor bănești de către inculpatul Grigore Pleșca, deoarece este o infracțiune formală.

Astfel, a evidențiat acuzatorul că instanțele de fond, într-un mod neînțeles au apreciat critic toate probele acuzării și au considerat drept veridică versiunea inculpatului Grigore Pleșca și a martorilor prezentați de către ultimul, care nu sunt în coroborare cu nici o altă probă din cadrul dosarului.

La fel, a remarcat că în ședința de judecată CD – urile care conțineau înregistrarea audio a discuțiilor purtate de către inculpatul Grigore Pleșca cu Victor Sorocean, au fost prezentate de către acuzator împachetate și sigilate, fapt despre care a fost menționat și în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Însă prima instanță, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) Cod penal, a decis să nu examineze și să nu se expună asupra acestor corpuri delictive, menționând că acestea se păstrează la Procuratura Anticorupție

Cu referire la omiterea termenului de declarare a recursului, recurentul a invocat că instanța de apel a pronunțat la 13 martie 2013, doar dispozitivul deciziei.

Ulterior, după pronunțarea dispozitivului deciziei adoptate, instanța de apel nu a stabilit data pronunțării deciziei motivate, care nu a fost pronunțată în ședință publică însă a fost comunicată procurorului abia la 25 septembrie 2013.

A invocat procurorul, că redactarea îndelungată a deciziei Curții de Apel Bender nu este imputabilă acuzării de stat și reprezintă o încălcare gravă a legislației procesuale penale precum și o chestiune organizatorică internă a instanței emitente (în partea omisiunii de a stabili data pronunțării deciziei motivate).

Astfel, depunând cererea de recurs ordinar prin intermediul oficiului poștal cu scrisoare recomandată la data de 24 octombrie 2013, a considerat că a îndeplinit acțiunea procesuală în interiorul termenului de 30 zile prevăzut pentru utilizarea căii de atac, calculat de la data comunicării deciziei motivate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 aprilie 2014, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată total decizia instanței de apel cu remiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției respective, instanța de recurs a specificat, că instanța de apel nu s-a referit asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar acest fapt echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Astfel, instanța de recurs a evidențiat, că instanța de apel nu trebuia să se limiteze doar la reproducerea substanțială a sentinței, ci urma să verifice motivele

invocate de apelant și să răspundă motivat la fiecare dintre criticile și mijloacele de promovare a intereselor procesuale invocate de părți.

În acest context, instanța de recurs a constatat temeinicia motivelor invocate de partea acuzării în recurs, precum că versiunea inculpatului Grigore Pleșca nu este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, este una neargumentată, deoarece în cadrul urmăririi penale precum și în instanța de judecată, acuzatorul de stat nu s-a bazat doar pe declarațiile martorului Victor Sorocean dar și pe probele legal administrate la etapa urmăririi penale, inclusiv: declarațiile parțiale ale martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu; stenograma comunicării înregistrate din 05 august 2010 (f. d. 5, vol. I) și din 18 august 2010 (f. d. 6, vol. I) inclusiv audierea CD-ului; procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 11 octombrie 2010 (f. d. 31, vol. I); procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11 octombrie 2012 (f. d. 32, vol. I); anexa la procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09 octombrie 2010 cu stenograma comunicărilor (f. d. 33, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului Roman Statnîi (f. d. 37, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 privind aprecierea importanței informației culese (f. d. 38, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD-R „Extreme” fără număr, CD-R nr. 343; procesul-verbal de confruntare din 06 decembrie 2010 între Victor Sorocean și Grigore Pleșca (f. d. 91-92, vol. I).

Instanța de recurs a notat, că instanța de apel, așa cum indică procurorul, a concluzionat greșit despre imixtiunea nepermisă, ilegală a lui Victor Sorocean și a colaboratorilor CNA în viața personală a lui Grigore Pleșca în toate cele 4 cazuri de interceptare a convorbirilor, anexate ulterior în calitate de probe la cauza penală.

Totodată, a remarcat, că instanța de apel a interpretat eronat și declarațiile martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu, întrucât din conținutul lor, rezultă că inculpatul Grigore Pleșca nu a perceput în serios afirmațiile lui Victor Sorocean, că ar avea intenția de a se strangula, deoarece nici inculpatul nici martorii Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu nu au sesizat conducerea IP Căușeni despre intențiile de suicid a lui Victor Soroceanu, iar ultimul nu a declarat că intenționa să se stranguleze.

Cu referire la omiterea termenului de declarare a recursului, instanța de recurs a menționat, că poziția procesuală a părții apărării expusă în referința la recursul procurorului, precum că recursul a fost declarat peste termen având consecință încălcarea principiului securității raporturilor juridice prevăzut de art. 6 CEDO - este greșită, deoarece instanța de apel, la 13 martie 2013, a pronunțat public doar dispozitivul deciziei cu mențiunea că, „decizia va fi redactată integral în decurs de cel mult 10 zile de la pronunțare”, însă ulterior decizia motivată n-a fost pronunțată public în ședința de judecată și numai la 25 septembrie 2013, instanța a expediat procurorului copia deciziei motivate.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, s-a dispus admiterea parțială a apelului declarat de procuror cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Grigore Pleșca a fost condamnat în baza art. 326 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova pe un termen de 2 (doi) ani, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

Pentru a pronunța soluția enunțată, instanța de apel a constatat, că Grigore Pleșca, activând în calitate de șef adjunct al secției urmărire penală din cadrul IP Căușeni, în baza Ordinului nr. 198 EF al Ministerului Afacerilor Interne, fiind persoană cu funcție de răspundere, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi săvârșite acțiuni ce pot conduce la folosirea serviciului și a autorității lui în interesele personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu, precum și alte atribuții, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, folosindu-se de situația de serviciu, urmărind scopul obținerii mijloacelor financiare ce nu i se cuvin, în perioada lunilor iulie-octombrie 2010 a extorcat de la Victor Sorocean, mijloace bănești în mărime de 1000 dolari SUA, echivalentul a 12407 lei, pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza pornită în privința acestuia.

Astfel, în perioada lunilor iulie-octombrie 2010, Grigore Pleșca, activând în calitate de șef adjunct al secției urmărire penală a IP Căușeni, avându-l în subordine pe ofițerul de urmărire penală al IP Căușeni, Andrei Guțu, în gestiunea căruia se afla cauza penală nr. 2010180451 pornită în privința lui Victor Sorocean pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, susținând că are influență și poate să determine în acest sens un judecător al Judecătoriei Căușeni să aplice o pedeapsă mai blândă, a extorcat de la Victor Sorocean mijloace bănești în sumă de 1000 dolari SUA, echivalentul a 12407 lei, pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza penală respectivă, anume aplicarea unei amenzi sau muncă neremunerată în folosul comunității de către instanța de judecată.

Astfel, la adoptarea deciziei instanța de apel a accentuat că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probele cercetate de prima instanță și reținute de instanța de apel, precum și probele administrate la etapa urmăririi penale și anume: declarațiile inculpatului Grigore Pleșca (f. d. 99-100, vol. II); declarațiile martorului Victor Sorocean (f. d. 96-98, vol. II); declarațiile martorului Viorel Sîrbu (f. d. 91-92, vol. II); declarațiile martorului Ghenadie Gojan (f. d. 80-81, vol. II); declarațiile martorului Ion Costețchi (f. d. 86, vol. II); stenograma comunicărilor înregistrate între Victor Sorocean și Grigore Pleșca din 05 august 2010 (f. d. 5, vol. I) și din 18 august 2010 (f. d. 6, vol. I) inclusiv audierea CD-ului; procesul-verbal din 11 octombrie 2010 privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 09 octombrie 2010 (f. d. 33-36, vol. I); procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11 octombrie 2012 (f. d. 32, vol. I); anexa la procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09 octombrie 2010 cu stenograma comunicărilor (f. d. 33, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului Roman Statnîi (f. d. 37, vol. I); procesul-verbal din 11 octombrie 2010 privind aprecierea importanței informației culese (f. d. 38, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD-R „Extreme” fără număr, CD-R nr. 343; procesul-verbal de confruntare din 06 decembrie 2010 între Victor Sorocean și Grigore Pleșca (f. d. 91-92, vol. I).

A mai reținut instanța de apel, că Grigore Pleșca a recunoscut că convorbirile telefonice între el și Victor Sorocean ce se conțin în procesele-verbale privind interceptarea comunicărilor audio, îi aparțin.

Totodată, a evidențiat, că prima instanță a dat o apreciere eronată probelor cercetate, stabilind incorect situația de fapt, iar ca rezultat achitându-l pe Grigore Pleșca de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal.

La fel, au fost admise argumentele acuzatorului de stat precum că procesele-verbale de interceptare a comunicărilor din 11 octombrie 2010 și 12 octombrie 2010 autorizate prin încheierea judecătorului de instrucție, au fost întocmite în conformitate cu art. 306 Cod de procedură penală, reținându-se că acestea nu au fost anulate de către instanța ierarhic superioară în modul prevăzut de lege, și ele își păstrează puterea juridică, astfel probele obținute în rezultatul acestor autorizări, urmând a fi apreciate ca probe legale și în conformitate cu Codul de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel a respins și argumentul precum că Grigore Pleșca a acționat în scopul de a-l liniști pe Victor Sorocean, pentru ca acesta să nu se stranguleze, în acest sens reținând afirmațiile procurorului, în sensul că din declarațiile martorilor Gheorghe Gojan și Viorel Sîrbu rezultă că inculpatul Grigore Pleșca nu a perceput în serios afirmațiile lui Victor Sorocean, precum că ar avea intenția de a se strangula, deoarece nici inculpatul nici martorii Gheorghe Gojan și Viorel Sîrbu nu au sesizat conducerea IP Căușeni despre intențiile de suicid ale lui Victor Sorocean, iar ulterior martorul Victor Sorocean a declarat că nu intenționa să se stranguleze și nici nu a spus despre aceasta nimănui, fapt confirmat de el și în ședința instanței de apel.

Cu referire la prevederile art. 326 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a enunțat, că infracțiunea respectivă este una formală și se consumă din momentul săvârșirii uneia dintre modalitățile normative care desemnează fapta de trafic de influență, în speța examinată, din momentul pretinderii, ceea ce denotă vinovăția lui Grigore Pleșca în săvârșirea traficului de influență și prejudicierea relațiilor sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu, care este incompatibilă cu bănuiala că funcționarii pot fi influențați în exercitarea atribuțiilor lor.

La stabilirea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel ținând cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 alin. (1) Cod penal, precum și de faptul că prin Legea nr. 326 din 23 decembrie 2013, în vigoare din 25 februarie 2014, art. 326 Cod penal s-a modificat în sensul agravării sancțiunii, a aplicat pedeapsa prin prisma prevederilor art. 8 Cod penal, 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în organele MAI, pe un termen de 2 (doi) ani, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

8. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei în privința inculpatului, cu excluderea art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului, procurorul menționează, că din pct. 3 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 16 din 31 mai 2004 „Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale”, rezultă că în conformitate cu principiul individualizării pedepsei, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se

cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei lui.

Cu referire la prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, procurorul invocă că instanța de apel a ignorat faptul că inculpatul Grigore Pleșca fiind persoană publică și activând în organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, iar vina în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o.

Astfel, este de opinia că, instanța de apel, fără a lua în considerație aceste aspecte neîntemeiat a stabilit inculpatului pedeapsa închisorii, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

9. Avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Grigore Pleșca, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea cererii, recurentul a specificat, că instanța de apel, la demersul procurorului a considerat necesară reluarea cercetării judecătorești cu audierea nemijlocită în ședințele instanței de apel a inculpatului, martorilor și cercetarea probelor anexate la dosar, fapt ce contravine prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Consideră recurentul, că prima instanță a dat o apreciere critică corectă declarațiilor martorului Victor Sorocean referitor la extorcarea sumei de bani, care nu pot fi puse la baza învinuirii, deoarece nu corespund realității și sunt combătute de faptul, că inculpatul Grigore Pleșca nu a primit și nu avea intenția de a primi bani de la Victor Sorocean, fapt ce se confirmă prin declarațiile martorilor Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu.

Sub acest aspect, apărarea remarcă, că prima instanță a reținut faptul, că inculpatul Grigore Pleșca atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată, a comunicat, că deținând informația precum că Victor Sorocean era în stare a se sinucide, a fost nevoit să-i confirme ultimului că v-a rezolva problema lui, însă atunci când Victor Sorocean i-a propus bani, Grigore Pleșca l-a refuzat, propunându-i să se adreseze la avocat.

Este de opinia, că versiunea inculpatului nu a putut fi combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, deoarece pe parcursul procesului penal nu au fost stabilite cu certitudine în acțiunile inculpatului elementele constitutive (latura obiectivă și latura subiectivă) ale infracțiunii imputate.

În acest sens, avocatul specifică, că infracțiunea prevăzută la art. 326 alin. (1) Cod penal, se săvârșește doar cu intenție directă, având la bază un scop calificat și anume: scopul de a-l face pe factorul de decizie să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe factorul de decizie să nu îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe factorul de decizie să întârzie îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe

factorul de decizie să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită.

Pe când din materialele cauzei, nu rezultă că inculpatul a avut această intenție, având de fapt doar un singur scop, de a-l sustrage pe Victor Sorocean de la ideea sinuciderii în perioada derulării urmăririi penale în privința acestuia, iar cu 10 zile înainte de examinarea în fond a cauzei în prima instanță, Grigore Pleșca a refuzat să se întâlnească cu Victor Sorocean, care insista să-i transmită sumele bănești, îndrumându-l să se adreseze la avocat.

Mai relevă recurentul, că prima instanță corect a concluzionat că înregistrarea convorbirii între Victor Sorocean și Grigore Pleșca ca probă este inadmisibilă, deoarece imixtiunea lui Victor Sorocean în viața privată a inculpatului Grigore Pleșca nu este prevăzută de lege, drept urmare a reținut faptul, că înregistrarea convorbirii efectuată de către Victor Sorocean, cu ajutorul tehnicii care a fost plasată de către reprezentanții CNA, până la începerea urmăririi penale, constituie o imixtiune în viața privată a inculpatului.

Sușține recurentul, că instanța de apel n-a combătut argumentele primei instanțe și a ignorat totalmente prevederile art. art. 8 alin. (3), 94 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Relatează, că organul de urmărire penală, până la intentarea dosarului penal, l-a echipat pe Victor Sorocean cu tehnică specială, fără respectarea normelor procedurale, pentru a efectua așa-zisa „înscriere” din 05 august 2010 și 08 august 2010 (f. d. 5-6, vol. I), ca ulterior la 15 septembrie 2010 să emită ordonanța de începere a urmăririi penale (f. d. 1, vol. I), iar adresarea lui Victor Sorocean din 05 august 2010, fiind înregistrată la CNA la 14 septembrie 2010.

Astfel, deși în cadrul urmăririi penale înregistrarea audio este interpretată ca efectuată din proprie inițiativă și cu mijloace tehnice proprii, în cadrul examinării judiciare s-a stabilit cu certitudine, că înregistrarea respectivă este efectuată sub controlul colaboratorilor CNA, cu mijloace tehnice speciale, fără autorizațiile respective, adică cu derogări de la prevederile legale menționate, însă instanța de apel în loc să excludă probele respective în temeiul art. 251 Cod de procedură penală, le-a considerat probe veridice.

Mai menționează recurentul, că la examinarea cauzei penale în ședința instanței de recurs din 01 aprilie 2014, au fost încălcate prevederile art. 7 alin. (5), (8) Cod de procedură penală, care stipulează, că dacă, în procesul judecării cauzei, instanța stabilește că norma juridică națională ce urmează a fi aplicată contravine prevederilor tratatelor internaționale în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului la care R. Moldova este parte, instanța va aplica reglementările internaționale în direct. Hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanțele de judecată.

Subliniază, că la caz sunt relevante circumstanțele expuse în opinia separată a judecătorilor Curții Supreme de Justiție din 01 aprilie 2014, potrivit căreia la examinarea recursului, instanța de recurs urma să verifice dacă recursul ordinar a fost declarat în condițiile expres prevăzute de art. 422 Cod de procedură penală, în vigoare la 27 octombrie 2013.

Mai face referire și la hotărârea CEDO din 03 aprilie 2008, cauza Ponomaryov vs. Ucraina, în care, printre altele, Curtea a notat că, dacă termenul pentru introducerea

unei căi ordinare de atac este reînnoit după un interval considerabil și pentru motive care par a fi foarte convingătoare, o asemenea decizie ar putea învinge principiul securității raporturilor juridice.

10. Referință pe cauza dată, nu a fost depusă.

11. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul procurorului urmează a fi admis, iar cel al avocatului Oleg Eni în numele inculpatului urmează a fi respins, din următoarele considerente.

11.1. Cu referire la recursul declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Grigore Pleșca.

După cum rezultă din conținutul recursului, apărarea invocă drept temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând textul deciziei recurate, Colegiul penal lărgit constată că, motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi drept temei de casare a deciziei instanței de apel, în sensul propus de apărare.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că instanța de apel, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, a dat o apreciere justă probelor administrate potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, fiind stabilite cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Grigore Pleșca în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, în cazul dat, la admiterea apelului declarat de procuror.

În astfel de circumstanțe, instanța de recurs constată corectitudinea soluției adoptate de instanța de apel privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, soluție care se bazează totalmente pe lucrările dosarului, împrejurări care denotă asupra netemeinicieii recursului declarat de avocatul inculpatului.

Respectiv, alegațiile apărării privind încălcarea de către instanța de apel a prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, prin faptul că a fost reluată cercetarea judecătorească cu audierea inculpatului, a martorilor și cercetarea probelor, este lipsită de suport juridic, deoarece potrivit prevederilor art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

În ceea ce privește argumentul apărării precum că toate acțiunile inculpatului Grigore Pleșca au fost întreprinse de acesta în scopul sustragerii lui Victor Sorocean

de la ideea strangulării, instanța de recurs reține că instanța de apel corect a constatat că din declarațiile martorilor Gheorghe Gojan și Viorel Sîrbu rezultă că inculpatul nu a perceput în serios afirmațiile lui Victor Sorocean, precum că ar avea intenția de a se strangula.

Mai mult, aici se va reține că nici inculpatul și nici martorii Gheorghe Gojan și Viorel Sîrbu nu au sesizat conducerea IP Căușeni despre intențiile de suicid a lui Victor Sorocean, iar ulterior martorul Victor Sorocean a declarat că nu intenționa să se stranguleze și nici nu a spus despre aceasta nimănui, fapt confirmat de el și în ședința instanței de apel (f. d. 96-98, vol. II).

La fel, Colegiul penal lărgit respinge și opinia formulată de către avocatul Oleg Eni, în sensul că instanța de apel nu a stabilit prin probe pertinente și concludente existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate.

Acesta deoarece, potrivit doctrinei penale infracțiunea de trafic de influență, este o infracțiune cu conținut alternativ, faptă care se concretizează prin două sau toate acțiunile făptuitorului (primire, estorcare, promisiune, acceptare de bani, bunuri...) personal sau prin mijlocitor, pentru sine sau pentru altă persoană chiar și la intervale diferite de timp. Consumarea infracțiunii are loc în momentul efectuării promisiunii de a interveni în fața unui funcționar pentru ca acesta să întreprindă sau să nu întreprindă acțiuni ce intră în obligațiunile lui pentru trafic de influență (pentru bani, bunuri, servicii, avantaje...).

Cu referire la pretinsele încălcări ale normelor de drept procedural la efectuarea înregistrărilor convorbirilor dintre Victor Sorocean și Grigore Pleșca, instanța de recurs relevă că instanța de apel corect a menționat că aceste înregistrări au fost autorizate prin încheierea judecătorului de instrucție, în conformitate cu art. 306 Cod de procedură penală, iar atâta timp cât acestea nu au fost anulate de către instanța ierarhic superioară în modul prevăzut de lege, ele își păstrează puterea juridică.

Colegiul penal lărgit consideră nefondat argumentul invocat de avocatul Oleg Eni, potrivit căreia la emiterea deciziei din 01 aprilie 2014, instanța de recurs examinând recursul procurorului urma să verifice dacă acesta a fost depus cu respectarea condițiilor expres prevăzute de art. 422 Cod de procedură penală.

În susținerea opiniei formulate, Colegiul penal lărgit remarcă, că din procesul – verbal al ședinței instanței de apel, rezultă că la 13 martie 2013, a fost pronunțat public doar dispozitivul deciziei cu mențiunea că, „decizia va fi redactată integral în decurs de cel mult 10 zile de la pronunțare” (f. d. 347, verso, vol. I), însă ulterior decizia motivată nu a fost pronunțată public în ședință de judecată, iar la 25 septembrie 2013, instanța a expediat procurorului copia deciziei motivate (f. d. 358, vol. I), astfel că întârzierea depunerii cererii de recurs nu poate fi imputată procurorului.

În acest context, Colegiul penal lărgit conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Grigore Pleșca și, potrivit legii, se impune respingerea acestuia ca inadmisibil.

11.2. Cu referire la recursul declarat de procuror.

Potrivit art. 435 alin. (2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează, parțial sau total, hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz,

dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu prevederile art. art. 414 - 417 Cod de procedură penală, instanța de apel, urma să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, au fost corect aplicate. În cazul în care s-ar fi constatat încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea primei instanțe urma a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se constată la caz, partea acuzării contestă aplicarea de către instanța de apel în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, considerând că pedeapsa aplicată a fost incorect individualizată.

Potrivit doctrinei de specialitate suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Deși la prima vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, pentru acordarea suspendării executării pedepsei se mai cere ca instanța de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Instanța de judecată își argumentează decizia bazându-se pe materialele cauzei și pe datele despre persoana vinovatului, indicând în mod obligatoriu motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

În cazul când vinovatul nu manifestă părerea de rău față de urmările produse în urma acțiunilor sale ilegale, convingerea că acesta nu trebuie să execute real pedeapsa închisorii, nu are temei.

Raportând conceptele descrise mai sus la circumstanțele cauzei deduse judecării, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, la locul de muncă, înainte și după săvârșirea infracțiunii și numai în măsura în care se dovedește că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea sa, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei.

Astfel, în sensul vizat, prezintă relevanță argumentele acuzatorului de stat care a indicat în recursul declarat, că atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în instanța de

judecată inculpatul Grigore Pleșca nu a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate.

La fel, instanța de recurs consideră că la caz, urmează a se ține cont de personalitatea inculpatului, care fiind persoană publică și activând în organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă.

Aici fiind necesar de subliniat, că instanțele de judecată la aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepselor, trebuie să acorde o atenție sporită cazurilor stabilirii pedepselor persoanelor declarate vinovate în săvârșirea infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, a coruperii pasive ori active, sau dării ori luării de mită, care, în afară de pericolul social sporit, afectează grav autoritatea și imaginea instituțiilor, organizațiilor publice.

Prin urmare, stările de fapt și circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea incriminată inculpatului Grigore Pleșca, pun în vizorul Colegiului penal lărgit incorectitudinea aplicării pedepsei non-privative de libertate.

Aceasta deoarece, inculpatul fiind persoană publică și activând în organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova, a săvârșit o infracțiune contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, care deși face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, prezintă un grad de pericol social sporit și afectează grav autoritatea și imaginea instituției în care a activat.

Față de cele ce preced, instanța de recurs, găsește întemeiate motivele recursului declarat de procuror și constată că, concluzia instanței de apel, precum că, corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederii art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a pedepsei, este greșită, din care considerente urmează a fi exclusă, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Or, prin agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt alineat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

Distinct de cele menționate, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel deși corect prin prisma prevederilor art. 8 Cod penal, a reținut că inculpatului urmează a-i fi stabilită pedeapsa conform legii penale în vigoare la data săvârșirii infracțiunii, adică potrivit art. 326 alin. (1) Cod penal (red. 2009), care prevedea sancțiunea cu amendă în mărime de la 500 la 1500 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, totuși se constată că instanța de apel incorect a stabilit inculpatului și pedeapsa complementară – privarea de dreptul de a activa în organele MAI, pe un termen de 2 (doi) ani, sancțiune care urmează a fi exclusă.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit conchide asupra temeiniciei recursului declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, care se admite cu casarea parțială a deciziei instanței de apel în partea

stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Grigore Pleșca se consideră condamnat în baza art. 326 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

12.În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Grigore Pleșca.

Se admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui *Pleșca Grigore Ion*, cu rejudecarea cauzei în latura stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează:

Pleșca Grigore Ion se consideră condamnat în baza art. 326 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul de executare a pedepsei lui *Pleșca Grigore Ion* se calculează din momentul reținerii acestuia.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârii atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma